

Arrest

nr. 202 243 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. GREENLAND en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 juli 2015 toe op Belgisch grondgebied en diende op 29 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 14 augustus 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 16 augustus 2017 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een sjiitische Irakees te zijn van Arabische origine, geboren op 7 mei 1982 te al Qalat Sakar in de provincie Dhiqar. U huwde op 3 juli 2008 met de sjiitische G.(...) H.(...) A.(...) a.(...) W.(...). Jullie kregen twee kinderen, H.(...) en S.(...). Anderhalf jaar voor uw definitief vertrek uit Irak, verhuisden u en uw gezin van al Oemal wijk in al Qalat Sakar naar de wijk Oer in Nassiriyah stad. U behaalde uw diploma in Geschiedenis aan de Universiteit van Wasid in 2005-2006 en werkte daarna enkele jaren in een familiebouwbedrijf. U volgde in 2011 een opleiding in Militaire Wetenschappen en een specialisatieopleiding in Terrorismebestrijding. Op 26 augustus 2012 ging u aan de slag als mulazim awal (eerste luitenant) bij de Mukhabaraat (Inlichtingendienst). U werkte aan de controlepost Sien 4 die toegang verleende tot de stad Nassiriya en Gevangenis 2 Terrorisme. U hield de agenten in het oog, gaf informatie van hogerop door aan de agenten aangaande bijvoorbeeld verdachte wagens en wapens en controleerde die indien nodig ook zelf.

Enkele maanden voor uw vertrek uit Irak, werd u benaderd door leden van de militie al Sarkhi. Zij wisten dat u aan de controlepost van de gevangenis werkte en wilden weten wie van hun leden daar zaten opgesloten. U kon en zou hen niet helpen maar hield hen aan het lijntje zodoende meer informatie van hen te kunnen verkrijgen. Verder heeft deze benadering niet voor grote problemen gezorgd.

In de nacht van 2 juli 2015 passeerden drie pick-ups, geladen met verschillende soorten wapens, aan de controlepost. Hoewel de chauffeurs beweerden tot de militie Asaeb Ahl al Haq (AAH) te behoren, hadden zij geen wapenvergunning of militiebadge bij. U geloofde dan ook niet dat zij tot de militie behoorden en informeerde uw overste Ahmed al Qurdi. Hij informeerde u vijf minuten later dat de Commando Operaties al Rafadien een arrestatieteam zou sturen en de wapens in beslag zou nemen. Een of twee dagen later, rond middernacht, kwamen vier personen bij u langs. Zij meenden tot AAH te behoren, stelden u verantwoordelijk voor het wapenverlies en eisten de wapens terug of een geldsom van 250 miljoen Iraakse dinar. U kreeg een week om dit klaar te spelen. De daaropvolgende ochtend stuurde u uw vrouw en kinderen naar haar ouders in al Oemal wijk in al Qalat Sakar. Uzelf dook onder bij een vriend in Nassiriyah en ging niet meer werken.

U bracht die ochtend ook de directeur van de Mukhabaraat van Nassiriyah, amid (brigade generaal) A.(...) op de hoogte van het incident. Ook uw oom, tevens sheikh van uw stam, A.(...) S.(...) S.(...), ging met hem praten in de hoop een oplossing te vinden. Uw overste bleek echter niets te kunnen doen. Fariq awal rokin (generaal) M.(...) a.(...) A.(...), leider van het Commando Operaties al Rafadien waar de wapens opgeslagen werden en een soenniet die sterk tegen de milities gekant is, wilde immers niet meewerken.

U belde die ochtend naar naqib (kapitein) van de Federale Politie aan de controlepost, A.(...) S.(...). Ook hij bleek te zijn lastiggevallen in verband met de inbeslagname van de wapens. Zo gingen onbekende mannen die nacht bij zijn familie in Nassiriyah langs; hijzelf woonde immers in Basra. U weet echter niet hoe zijn problemen zijn afgelopen. Hoogstwaarschijnlijk zal hij naar u gewezen hebben als verantwoordelijke van de arrestatie, zo vermoedt u.

Daar u geen oplossing zag voor uw problemen besloot u het land te verlaten, u leverde u uw werkbadge en wapen in bij de officier van Veiligheid met de mededeling dat u niet meer zou werken zolang er geen oplossing werd geboden voor het probleem. Op 6 juli 2015 vertrok u vanuit de luchthaven van Basra op legale wijze met een paspoort op eigen naam naar Turkije. Daar reisde u per boot verder naar Griekenland en kwam u uiteindelijk via de Balkanroute aan in België op 27 juli 2015. U diende hier op 29 juli 2015 een asielaanvraag in. Na uw vertrek zou AAH nog verschillende keren naar u gevraagd hebben bij uw oom.

Het is verboden voor een officier van de Mukhabaraat om zonder toelating het land te verlaten. U vreest dan ook vervolgd te worden door de Mukhabaraat bij een terugkeer naar Irak. Omwille van het belang van uw identiteitskaart, nationaliteitskaart, paspoort en stemkaart en om te vermijden dat u ze onderweg naar Europa zou verliezen, stuurde een vriend in Turkije de documenten terug naar een vriend Irak. De documenten werden daar echter in beslag genomen, vermoedelijk door de Mukhabaraat. Uw ouders werden bovendien eenmaal ondervraagd door de Mukhabaraat maar zij verklaarden niet te weten waar u zich bevond.

Verder raakte het in al Qalat Sakar bekend dat u bij de Mukhabaraat werkte en het land verliet. Sindsdien wordt u door de maatschappij als verrader en spion beschouwd. Uw vrouw en kinderen krijgen het daarom hard te verduren. Zo stopten uw kinderen aan het begin van het schooljaar 2016 met school omwille van de pesterijen van de andere kinderen. Uw vrouw komt bovendien maar weinig buiten. Verder heeft u sinds uw positie bij de Mukhabaraat bekend geraakte, problemen met verschillende milities dewelke u beschouwen als een verrader en spion. Zo werd er kort na uw vertrek uit Irak een interne brief opgesteld binnen de militie Kata'ib Hezbollah (KH). Een neef van uw vrouw langs moederszijde die bij KH werkt, lichtte u hierover een week na uw vertrek uit Irak in. Hierin wordt u beschuldigd samen te werken met Koeweit. Begin juni 2017 slaagde dat familielid erin een kopie van de brief te bemachtigen en naar u door te sturen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: een wapenvergunning, een oude identiteitskaart en uw huwelijksakte. Verder legde u kopieën neer van de eerste pagina van het paspoort, de identiteitskaart van uw vrouw, de identiteitskaarten van uw kinderen en een dreigbrief van KH. Tot slot legde u een verharde kopie van uw werkbadge neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hoewel uw profiel als mulazim awal (eerste luitenant) bij de Mukhabaraat niet ter discussie staat, kon u het CGVS niet overtuigen van de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft uw problemen als gevolg van de inbeslagname van de wapens aan de controlepost, konden immers verschillende onlogische punten opgemerkt worden.

Eerst en vooral dient het amateuristische transport van de wapens opgemerkt te worden. Zo zouden drie pickups volgeladen met wapens – een deel verborgen, een ander deel gewoon onder een deken in de laadbak van de pick-up (CGVS 3, p. 12) – tijdens de avondklok (CGVS 1, p. 17) de controlepost proberen passeren hebben. Zij hadden geen militiebadge noch een wapenvergunning, twee documenten die volgens uw verklaringen elk militielid zou moeten bijhebben en waarmee zij de controleposten zonder problemen zouden kunnen passeren. Ongeacht het feit of de mannen al dan niet tot een militie behoorden, is het echter bijzonder vreemd dat zij niets van deze nodige documenten bij zich hadden en desondanks het risico namen om een fortuin aan wapens te pogen de controlepost voorbij te loodsen. Bovendien zou dit gebeurd zijn op een moment waarop de avondklok, en dus een strengere controle, van kracht was. U erop gewezen dat deze mannen toch zouden moeten geweten hebben dat zij gecontroleerd en tegengehouden zouden worden, opperde u dat zij misschien veronderstelden dat zij niet zouden gestraft worden omdat ze zogezegd het land aan het beschermen waren (CGVS 3, p. 12). U wees er verder op dat men in die periode in Irak niet meer wist wie bij welke groepering hoorde (CGVS 3, p. 13). Deze uitleg kon echter volstaan. Er kan immers verondersteld worden dat deze mannen – al dan niet militieleden - perfect op de hoogte zijn van de procedures aan een controlepost en de documenten die vereist zijn om probleemloos te controlepost te kunnen passeren. Zelfs al zouden zij geen militieleden maar eerder wapenhandelaars zijn, zoals u zelf vermoedde (CGVS 1, p. 15), zouden zij heel gemakkelijk aan de juiste documenten kunnen geraken. De hoge corruptiegraad en documentenfraude in Irak scheert namelijk hoge toppen waardoor alle documenten heel eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn (zie info blauwe map). Bovendien bevond u zich in Zuid-Irak, een regio waar milities enorm worden gesteund door zowel de sjiiitische bevolking als de overheidsinstanties. Ook hieruit kan worden afgeleid dat de benodigde documenten gemakkelijk bekomen kunnen worden. De weinig doordachte manier waarop gepoogd werd de wapens voorbij de controlepost te krijgen staat in schril contrast met de het gemak waarmee men valse vergunningen of militiebadges kan regelen om vervolgens probleemloos door de controlepost te geraken. Deze amateuristische werkwijze van wapentransport lijkt weinig logisch in de actuele context van Irak en doet dan ook erg de wenkbrauwen fronsen.

Ten tweede lijkt het bezoek van de vier militieleden om de inbeslaggenomen wapens terug te eisen, op verschillende punten bijzonder onlogisch. Er kunnen zich vooreerst vragen gesteld worden bij de manier waarop u door deze mannen teruggevonden werd. Aanvankelijk veronderstelde u dat AAH uw identiteit via de arrestanten vernomen heeft. Immers, op het moment van de arrestatie wilden de arrestanten de verantwoordelijke van de controlepost aanspreken, waarop de Istihbarat in uw richting wees (CGVS 3, p. 15). U erop gewezen dat de arrestanten niet de kans kunnen gehad hebben om AAH van uw identiteit in te lichten, gezien zij onmiddellijk werden gearresteerd, beweerde u dan weer dat iedereen, zelfs burgers, gemakkelijk informatie over een incident aan een controlepost kunnen verkrijgen door het gewoon te gaan vragen (CGVS 3, p. 15). U veronderstelt dat uw collega's aan de controlepost uw naam zullen doorgegeven hebben wanneer betrokkenen naar de verantwoordelijke van de arrestatie kwamen vragen. Ten eerste hield u het op loutere vermoedens (CGVS 3, p. 16). Ten tweede is het bevreemdend dat uw collega's aan het checkpoint überhaupt uw naam zouden kennen. U stelde immers zelf dat u over een codenaam beschikte, namelijk 130 91 78, en dat deze codenaam ten allen tijde werd gehanteerd. Uw naam werd daarentegen nooit gebruikt, zelfs op officiële loonbrieven werd enkel uw codenaam genoteerd (CGVS 1, p. 7 en CGVS 2, p. 11). U verklaarde verder dat in het directoraat Terrorismebestrijding niemand onder zijn volledige naam werkt en dat het ook niet gepast is deze te vragen (CGVS 2, p. 11). Bovenstaande verklaringen inzake de geheimhouding van de identiteit van iemand werkzaam binnen de Mukhabaraat lijkt uiteraard heel logisch. Dat in dit opzicht uw naam

wél gekend geweest zou zijn onder de vele externe diensten (Verkeerspolitie, Federale Politie, Istihbarat (Interne Veiligheidsdiensten), al Amin al Wattani (Staatsveiligheid), Voedselveiligheid etc. (CGVS 3, p. 10-11)) werkzaam aan de controlepost, een uiterst openbare plaats, mag dan ook ten zeerste verbazen en strookt geenszins met de eerder door u beschreven anonieme gedragscode.

Bovendien bent u inconsistent over de identiteit van de mannen die langskwamen. U stelde in het eerste gehoor dat de vier mannen zich voordeden als zijnde AAH-leden, hetgeen volgens u niet het geval kon zijn (CGVS 1, p. 15). In het derde gehoor beweerde u daarentegen dat de mannen die naar uw huis kwamen zeker tot AAH behoorden. U kende hen namelijk goed uit de buurt en wist dat zij militieleden waren (CGVS 3, p. 16). Het kon dan ook niet anders dat AAH samenwerkte met de gearresteerde mannen (CGVS 3, p. 12-13). Dat u de mannen die u thuis bedreigden de ene keer beschrijft als onbekenden die zeker niet tot AAH behoren en de andere keer als militieleden die u kent uit de buurt, is uiteraard niet te vereenzelvigen. Of u bedreigd werd door een militie of door ordinaire criminelen, raakt immers aan de kern van uw relaas.

Verder kon u niet uitklaren waarom de militieleden precies u zouden benaderen. Ook al zou u de verantwoordelijke zijn van de controlepost, u volgde op het moment van de arrestatie slechts orders op. U heeft geen rechtstreekse toegang tot de wapens, noch de macht om de wapens of het geld op te eisen. Ook AAH moet dit geweten hebben. Het is dan ook erg onlogisch dat zij u persoonlijk zouden opzoeken en bedreigen. AAH heeft immers tal van connecties tot in de hoogste regionen van de overheid. Bovendien zijn veel leden van de regering, de politie, het leger en ongetwijfeld van de Mukhabaraat lid van één van de milities. Dit is zeker het geval voor het sterk sjiiitisch en traditionelere Zuid-Irak. Zo gaf u ook zelf aan dat de milities ervoor hebben gezorgd dat de soennitische directeur van de Commando Operaties a.(...) R.(...), een fariq awal rokin, uit zijn functie werd onttrokken omwille van zijn weerstand tegen de milities (CGVS 3, p. 17). Later vermeldde u bovendien zelf dat de regering alleen maar uit militieleden bestaat (CGVS 3, p. 20). In geval AAH de inbeslaggenomen wapens zou willen terugvorderen, zouden zij aldus rechtstreeks naar een hoger niveau kunnen stappen of zelfs hun politieke banden aanspreken.

Dient hieromtrent tot slot te worden benadrukt dat het toch heel vreemd is dat er niet werd gevraagd om de arrestanten vrij te laten, maar enkel om de wapens (of geld) werd gevraagd.

Ten derde drongen er zich enkele vreemde elementen op wat betreft het vinden van een oplossing. Zo stelde u aanvankelijk dat u uw overste opbelde na het bezoek van de militieleden, waarna hij naar uw huis kwam om de zaak te bespreken (CGVS 2, p. 12). Later beweerde u dan weer dat u en uw oom zich naar het huis van uw overste begaven (CGVS 3, p. 17). U beweerde verder in het eerste gehoor dat uw overste u meldde niets te kunnen doen. Meer wist u niet. U had nochtans gehoopt dat zij naar AAH konden bellen en het probleem met de militie zouden kunnen bespreken (CGVS 1, p. 16). In het tweede gehoor verklaarde u daarentegen dat uw overste naar de Mukhabaraatafdeling van Bagdad belde en dat zij hem doorverwezen naar het bureau van AAH. Daar kreeg uw overste te horen dat zij niets met de zaak te maken hadden (CGVS 2, p. 12). In het derde gehoor beperkte u zich opnieuw tot: 'Ik weet niet waarom het niet gelukt is, misschien hadden ze het niet goed geregeld, de regering zijn allemaal milities' (CGVS 3, p. 20). Dat u drie verschillende versies geeft van de poging die uw overste zou hebben ondernomen om het probleem op te lossen, doet uiteraard eveneens de wenkbrauwen fronsen. Ook dat u niet gedetailleerder kon vertellen over de ondernomen acties, is erg vreemd. U beweerde immers dat u telefonisch in contact bleef met uw werkgever en zich verschillende malen informeerde over de stand van zaken (CGVS 1, p. 22, CGVS 2, p. 13, CGVS 3, p. 20). In dat geval mag men uiteraard verwachten dat u ook weet hoe uw overste een oplossing poogde te vinden.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat u op een gegeven moment het volgende vermeldde wanneer u werd gevraagd of uw functie bij de Mukhabaraat algemeen bekend was: 'Moest de militie geweten hebben dat ik bij de Mukhabaraat werkte, hadden ze me nooit benaderd' (CGVS 2, p. 21). Dit strookt allerminst met de rest van uw verklaringen waarin uw positie bij de Mukhabaraat net de oorzaak vormde van uw problemen met AAH. Iedereen weet immers dat de Mukhabaraat de eindverantwoordelijkheid heeft en dat u aldus verantwoordelijk was voor de arrestatie, zo legde u meermaals uit (CGVS 3, p. 15-16). De invallers zouden u zelfs gezegd hebben: 'We weten zeer goed dat jij de verantwoordelijke bent van alles wat gebeurd is' (CGVS 3, p. 16), 'dat je officier van de Mukhabaraat was op het moment van de inbeslagname van de wapens' (CGVS 1, p. 20). Uiteraard doen deze tegenstrijdige uitspraken eens te meer ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat u als sjiiitische luitenant bij de Mukhabaraat, omwille van de inbeslagname van de wapens, in ernstige mate gevisieerd werd door AAH en een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren, kon u gezien bovenstaande niet aannemelijk maken.

Wat betreft uw problemen met de militie al Sarkhi kan voort worden gesteld dat er in uw hoofd evenmin een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

De militieleden spraken u één à twee keer op een vriendelijke manier aan en vroegen u informatie over hun kompanen in de gevangenis (CGVS 2, p. 18-19). In plaats van te zeggen dat u niet over deze

informatie beschikte, besloot u, in overleg met uw overste, hen aan het lijntje te houden om meer informatie over de militie te kunnen vergaren (CGVS 2, p. 20). Er vonden geen noemenswaardige problemen plaats. U noemde deze toenaderingen bovendien zelf meermaals niet ernstig en stelde dat deze geen reden vormden voor u om het land te verlaten. (CGVS 3, p. 24).

Uw vrees bij een eventuele terugkeer naar Irak vervolgd te zullen worden door de Mukhabaraat op grond van desertie en het zonder toestemming verlaten van het land, kon evenmin overtuigen.

Eerst en vooral bent u erg onduidelijk over uw afscheid bij de Mukhabaraat. Wanneer u voor zichzelf besloten had het land te verlaten, besloot u uw badge en wapen in te leveren bij de Dienst Veiligheid van de Mukhabaraat. U zou hierbij gezegd hebben dat u niet meer zou komen werken. 'Het was alsof ik ontslag nam, maar geen officieel ontslag, enkel mondeling', zo legde u uit (CGVS 2, p. 14). Hieruit kan afgeleid worden dat de Mukhabaraat wel degelijk op de hoogte was van het feit dat u niet meer zou komen werken. Daar leken zij bovendien geen problemen mee te hebben. Gepolst naar hoe zij reageerden bij het inleveren van uw badge en wapen, zou de officier van Veiligheid gewoon gezegd hebben u niet te kunnen helpen. Of zij begrip hadden voor uw keuze, stelde u niet te weten wat zij met uw dossier gedaan hebben (CGVS 2, p. 14). Ook in het eerste gehoor beweerde u niet te weten wat 'zij' als reden van uw afwezigheid hadden neergeschreven: verlof, problemen, onwettige afwezigheid of andere (CGVS 1, p. 22). Opnieuw valt hieruit af te leiden dat ze op de hoogte waren van uw vertrek. Tijdens het derde gehoor wijzigde u uw verklaringen echter. Zo was u bij de inlevering van uw badge en wapen niet van plan om het land te verlaten en zou u aan de officier gezegd hebben terug te keren van zodra het probleem was opgelost (CGVS 3, p. 23). Het bleef echter onduidelijk waarom u wél de tijd zou nemen om uw wapen en badge te gaan inleveren maar niet de tijd zou nemen om officieel ontslag te nemen. U hiermee geconfronteerd, stelde u enkel: 'goh, ik weet dat niet, men kan niet over al die dingen nadenken op één moment' (CGVS 3, p. 23). Gezien het door u verklaarde risico op executie (CGVS 3, p. 24), is dit allerminst een geloofwaardige denkpiste.

U koos er bovendien voor op legale wijze, met eigen paspoort, het land te verlaten. Nochtans stelde u dat het voor leden van de Mukhabaraat verboden is het land te verlaten zonder toestemming en dat men in dit geval executie riskeert. Desalniettemin reisde u naar een andere provincie (Basra), kocht u daar een vliegtuigticket, regelde u een visum en vloog u naar Turkije. Om in Basra te geraken, diende u bovendien controleposten te passeren waardoor de Mukhabaraat perfect op de hoogte kan geweest zijn van uw reilen en zeilen. Door het indienen van uw wapen en badge konden zij immers al onraad geroken hebben wat betreft uw toekomstplannen. Dat u, die vreest vervolgd en geëxecuteerd te worden wegens desertie en het verlaten van het land, toch besloot om legaal het land te verlaten, lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk en ondermijnt ten zeerste uw vrees voor vervolging omwille van desertie. Dat u bovendien ook zonder problemen het land op die manier kon uitreizen bevestigt eens te meer dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor vervolging.

U heeft verder helemaal geen weet van eventuele maatregelen die in uw dossier genomen werden door de Mukhabaraat sinds uw vertrek uit het land. Zo weet u niet welke straf u precies boven het hoofd hangt en onder welk artikel u eventueel berecht zou kunnen worden (CGVS 3, p. 22). U beperkte zich tot: 'een speciale wet van de Mukhabaraat' (CGVS 3, p. 22). Indien u werkelijk vreest vervolgd te worden op grond van desertie, kan nochtans verwacht worden dat u de wetgeving en mogelijke mazen in de wetgeving daaromtrent nagaat. Bovendien bent u onduidelijk over de stappen die de Mukhabaraat ondernam na uw vertrek. Ze zouden éénmaal uw moeder, oom en vrouw ondervraagd hebben over uw verblijfplaats, meer niet. Over de inhoud van die ondervraging, hield u het bovendien op een summiere: 'Waar is Fallah?'. Gepolst naar verdere stappen, vroeg u zelf wat er nog zou kunnen gebeurd zijn. Gewezen op het feit dat andere familieleden konden opgeroepen worden, een opsporingsbericht verstuurd kon worden, meende u dan weer: 'mogelijks is dat gebeurd' (CGVS 3, p. 23). U weet verder niet of er ooit een oproepingsbrief op uw naam is verstuurd en repliceerde met de vraag waarom ze u zouden oproepen. Of u bij verstek veroordeeld bent, kunt u niet weten gezien de Mukhabaraat opereert aan de hand van een speciale rechtbank en een speciale rechter, legde u verder uit (CGVS 3, p. 24). Deze uitermate vage verklaringen, uw legaal vertrek en inconsistente verklaringen aangaande de inlevering van uw badge, doen sterk twijfelen aan uw ingeroepen vrees aangaande desertie.

Als enige bewijs voor uw vrees voor desertie verwees u naar de door de Mukhabaraat ingehouden identiteitsdocumenten die u van Turkije naar Irak liet verzenden. Ook hier lijkt uw verhaal echter niet te kloppen. Zo zou u enerzijds uw paspoort, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs van Turkije naar Irak laten verzenden hebben omdat deze documenten veel te belangrijk zijn om de zee mee over te steken (CGVS 1, p. 13). Later gepeild waarom u uw wapenvergunning niet naar Irak gestuurd had, stelde u dan weer dat het document veel te belangrijk was om zomaar op te sturen (CGVS 1, p. 13). Dit is uiteraard niet logisch. Bovendien bleef onduidelijk hoe u te weten kwam dat uw identiteitsdocumenten bij aankomst in Irak door de Mukhabaraat werden ingehouden. De karige informatie die u hierover had,

zou u via via vernomen hebben. Op het ene moment verklaarde u dat de documenten van de Post naar de Instantie van Verblijf werden gestuurd, op het andere moment naar de Istihbarat.

Dat de documenten vervolgens bij de Mukhabaraat belandden, zijn bovendien loutere vermoedens uwentwege die u geenszins kon hardmaken (CGVS 3, p. 7-8). Uiteraard zijn uw vermoedens hieromtrent onvoldoende om aan te tonen dat u bij een eventuele terugkeer naar Irak vervolgd zult worden door de Mukhabaraat.

Dat er bovendien geen papierspoor zou bestaan aangaande de opsporing of vervolging door de Mukhabaraat (CGVS 3, p. 24), is hoogst onwaarschijnlijk. Minstens zou een tastbaar begin van bewijs van bijvoorbeeld de oproeping van uw familieleden, de klacht die uw familie indiende toen zij u als vermist verklaarden (CGVS 3, p. 23), een oproepingsbrief op uw naam, documenten in verband met uw officiële inbeschuldigingstelling of de inhouding van uw paspoort, moeten bestaan ingeval van een waarachtig verhaal.

Tot slot zou uw vroegere positie bij de Mukhabaraat en het feit dat u het land verliet aan het licht gekomen zijn in uw geboortedorp al Qalat Sakar waardoor u enerzijds door Kata'ib Hezbollah (KH) en anderzijds door de lokale bevolking beschouwd wordt als spion en verrader.

U kon het CGVS hiervan echter evenmin overtuigen. Vooreerst bent u niet consistent over de mate van zichtbaarheid van uw positie vóór uw vertrek. Aanvankelijk verklaarde u dat zelfs gewone mensen onmiddellijk kunnen weten of u voor staatsveiligheid of de inlichtingendienst werkt gezien u in burgerkledij aan een checkpoint werkte (CGVS 2, p. 4). Later zwakte u dit af en beweerde u dat men hoogstens kan vermoeden dat u bij de militaire inlichtingendienst of veiligheidsdienst werkte maar nooit dat u bij de algemene inlichtingendienst werkte. Ook de milities dachten dat u bij de militaire inlichtingendienst werkte. 'Moest de milities geweten hebben dat ik bij de Mukhabaraat werkte, hadden ze me nooit benaderd', zo verklaarde u (CGVS 2, p. 21). Volgens uw verklaringen in het derde gehoorbleek het uiteindelijk onmogelijk te weten dat u bij de Mukhabaraat werkte, gezien er verschillende instanties in burgerkledij aan het checkpoint werken (CGVS 3, p. 10).

Evenmin kon u verhelderen hoe na jarenlange geheimhouding plots bekend geraakte dat u bij de Mukhabaraat werkte. U beperkte zicht steeds tot hypothesen en vermoedens die u nergens op wist te baseren. Zo beweerde u dat iedereen (al Amin al Wattani, Kata'ib Hezbollah (KH), AAH,...) alle dossiers en alle problemen op u begon te steken sinds uw probleem aan het checkpoint. 'Hoe kan de bevolking het anders te weten gekomen zijn', besloot u (CGVS 3, p. 26). U kon dit echter niet concretiseren. Vervolgens verwees u naar drie collega's van de controlepost die in al Qalat Sakar wonen en uw positie dus konden verklapt hebben (CGVS 3, p. 26). Dat uw functie dan nooit eerder aan het licht kwam, weet u opnieuw aan het feit dat u vroeger geen problemen had (CGVS 3, p. 27). U opperde de ene veronderstelling na de andere en linkte zaken aan elkaar zonder enig oorzakelijk verband.

Hoe dan ook, u beweerde door de sjiiitische milities KH gezocht te worden op verdenking van samenwerking met rechercheurs uit Koeweit. Zij zouden hierover een interne brief opgesteld hebben op de dag van uw vertrek uit Irak. Waarom zij u hiervan beschuldigden, hoe uw positie zo snel ontdekt werd of hoe u in het vizier van KH terecht kwam, kon u echter andermaal niet duiden. De brief dateert daarenboven van mei 2015, twee maanden vóór uw vertrek uit Irak. Hierop antwoordde u dan weer dat de brief zeker en vast geantidateerd werd door de auteur van de brief. Zo kon hij opscheppen over het feit dat hij vóór alle anderen wist dat u bij de Mukhabaraat werkte (CGVS 3, p. 29). Andermaal zijn dit pure hypothesen die u op geen enkele manier wist hard te maken. Het mag bovendien ook ten zeerste verbazen dat u pas tijdens uw derde gehoor voor het eerst melding maakt van het feit dat u door KH zou worden gezocht. Nochtans beweerde u zelf dat u hiervan werd ingelicht een week na uw vertrek uit Irak (CGVS 3, p. 3). Indien u daadwerkelijk door KH wordt gezocht kan dan ook redelijkerwijs verondersteld worden dat u hiervan reeds melding zou hebben gemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken en vervolgens bij uw voorgaande gehoren op het CGVS. Dat u pas een week of tien dagen voor uw derde gehoor op het CGVS deze brief zou hebben ontvangen (CGVS 3, p. 3), wijzigt hier niets aan. Dat u een kopie voorlegde van de interne brief kon uw wankele geloofwaardigheid niet verstevigen. Vooreerst betreft het immers een kopie waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Ten tweede heeft u geen enkel idee hoe het familielid van uw vrouw en tevens lid van KH de brief kon bemachtigen of welke positie hij heeft bij KH. Of hij u dan, in tegenstelling tot de milities waartoe hij behoort, niet als een verrader ziet gezien zijn hulp door de brief aan uw familie te bezorgen, wist u evenmin (CGVS 3, p. 28-30). Dat u dermate weinig informatie kan bieden over de context van een document dat u zelf voorlegde, doet de geloofwaardigheid van uw relaas en minstens de authenticiteit van dit document verder wankelen.

Uw redenering wat betreft de maatschappelijke problemen van uw gezin houdt andermaal geen steek. Zo zouden de inwoners u een lafaard vinden omdat u, een gerespecteerd iemand met een goede positie, het land verliet. Hoe zij na uw vertrek over uw positie vernomen hadden, wist u echter niet (zie supra). Waarom de plaatselijke inwoners ex-leden van de Mukhabaraat die het land verlaten als verraders zien, kon u evenmin verhelderen. U blijvend om een uitleg verzocht, verklaarde u uiteindelijk

eigenlijk niet te weten wat de mensen denken (CGVS 3, p. 27). Wat er ook van zij, uw kinderen zouden gepest worden door de andere schoolkinderen en uw vrouw zou het huis amper durven uitgaan. Mensen zouden uw vrouw beginnen haten. U kon hierover echter andermaal niet uitweiden. Evenmin wist u of uw ouders of schoonouders gelijkaardige problemen kennen (CGVS 3, p. 27-28). Zonder de impact van deze pesterijen te minimaliseren, moet echter worden opgemerkt dat deze geenszins volstaan om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet en bijgevolg een nood aan internationale bescherming aantonen.

Doorheen uw volledige relaas konden tal van onlogische elementen en inconsistenties opgemerkt worden dewelke ernstig doen twifelen aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient derhalve te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. Sindsdien is er niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van

politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdeed, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw asielrelaas en die hierboven nog niet werden besproken, konden bovenstaande appreciatie niet ombuigen in positieve zin. Uw werkvergunning en de kopie van uw werkbade bevestigen enkel uw positie binnen de Mukhabaraat, een element dat het CGVS niet in twijfel trekt. De oude identiteitskaart, huwelijksakte, eerste pagina van uw paspoort en de identiteitskaarten van uw vrouw en kinderen spreken zich verder enkel uit over de persoonsgegevens van u en uw gezin en uw burgerlijke staat. Ook deze elementen staan niet ter discussie doch deze hebben geen uitstaans met uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn enig middel onder andere de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Met betrekking tot de vluchtelingenstatus stelt verzoeker dat zijn verklaringen wel degelijk voldoende ernstige aanwijzingen bevatten van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Naast het uitgebreid betwisten van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over de vervolgingsfeiten *an sich*, benadrukt verzoeker het volgende: *"Het CGVS stelt verzoekers profiel als eerste luitenant bij de Mukhabarat niet in vraag."* Hierbij verduidelijkt verzoeker *"dat zijn beslissing om te stoppen met zijn werk bij de Inlichtingendienst en om zijn land te ontvluchten, niet op een beredeneerde en weloverwogen manier was gebeurd; (...)"*, dat deze *"ook ingegeven (was) door gevoelens van ontgoocheling in zijn oversten (...)"* en dat *"verzoekers emotionele toestand verklaart waarom hij wél zijn badge en wapen inleverde maar geen officieel ontslag had ingediend"*.

Bij de bespreking van het reëel risico op ernstige schade oppert verzoeker dat zijn *"persoonlijke situatie in zijn herkomstregio hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer; temeer gelet op verzoekers profiel van ex-medewerker bij de Inlichtingendienst, hetgeen niet in vraag wordt gesteld door het CGVS"*.

Verzoeker besluit als volgt: *"Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te worden vernietigd."*

2.2. Nieuwe elementen

Verzoeker legt ter terechtzitting een nieuw document neer, met name een brief betreffende de inbeslagname van de wapens van de militieleden van Asaeb Ahl al Haq door de wegcontrolediensten van 30 juni 2015 (met vertaling).

2.3. Bevoegdheid

2.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/2, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in beginsel over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133) en kan hij overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet de beslissing van de commissaris-generaal bevestigen of hervormen.

2.3.2. Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing wordt bevestigd dat verzoekers profiel als *"mulazim awal"* bij de Mukhabaraat niet ter discussie staat.

2.5.2. Het administratief dossier bevat een kopie van verzoekers werkbadge, naast zijn originele wapenvergunning (AD, stuk 24, Documenten, Badge Mukhabaraat werk + wapenvergunning; stuk 18, gehoorverslag CGVS I, 27 mei 2016, pp. 12 en 13). Deze stukken staven zijn voorgehouden profiel.

Verzoeker werd bevraagd over zijn 'desertie', waarbij hij aangaf dat hij bij zijn aanwerving bij de Mukhabaraat een document had ondertekend waarin stond dat hij het land niet mocht verlaten (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS III, 16 juni 2017, p. 22). *In fine* van zijn eerste gehoor had verzoeker trouwens reeds verklaard dat hij onmogelijk kon terugkeren naar Irak: *"Het is voor ons verboden zelfs voor een week naar het buitenland te gaan zonder toestemming van de dienst"* (AD, stuk 18, gehoorverslag CGVS I, 27 mei 2016, p. 23). Bij zijn tweede gehoor zei verzoeker: *"En waarschijnlijk zal u ook rechten gestudeerd hebben, en dan weet u dat iemand die bij de inlichtingendiensten heeft gewerkt en vertrekt en nadien teruggaat, onmogelijk met rust gelaten zal worden."* (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS II, 28 september 2016, p. 22).

Uit zijn verklaringen blijkt weliswaar dat verzoeker niet erg goed op de hoogte is van de straf die staat op het verlaten van het land als Mukhabaraat-medewerker, omdat hij zowel executie, als een gevangenisstraf, als een verbod om ander werk uit te oefenen, opsomt (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS III, 16 juni 2017, p. 24).

Bij het opstellen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verzoeker het volgende meegedeeld over de beëindiging van zijn werk bij de Mukhabaraat: *"Ze konden me (...) geen bescherming beloven en toonden ook geen interesse in mijn probleem. Ik heb dan mijn wapen en badge op de tafel gegooid en gezegd dat ik niet langer voor hen wilde werken als ze mij toch geen bescherming konden geven. Ik heb dan ook beslist om het land te verlaten uit vrees voor mijn eigen*

veiligheid.” (AD, stuk 26, Vragenlijst CGVS, 3 oktober 2015, vraag 5). Tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij zijn badge en zijn geweer had afgegeven en verduidelijkte hij: *“Het was alsof ik ontslag nam, ik heb mijn badge afgegeven bij de officier en gezegd dat ik niet meer kon werken, maar geen officieel ontslag, het was mondeling.”* (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS II, 28 september 2016, p. 14).

2.5.3. De commissaris-generaal leidt uit de verklaringen van verzoeker af dat zijn oversten op de hoogte waren van zijn vertrek. Het wordt verzoeker verweten dat hij niet de tijd zou hebben genomen om officieel ontslag te nemen en dat hij - sedert zijn vertrek - geen weet heeft van oproepingsbrieven die zouden zijn verzonden of van maatregelen of verstekvonnissen die tegen hem zouden zijn genomen. Volgens de commissaris-generaal was verzoeker evenmin op de hoogte van de eventuele straf die hem boven het hoofd zou hangen of op basis van welk wetsartikel zijn gedragingen strafbaar zouden zijn gesteld. De commissaris-generaal acht het bovendien hoogst onwaarschijnlijk dat er geen papierspoor zou bestaan van de opsporing of vervolging door de Mukhabaraat.

Op grond van voormelde overwegingen kwam de commissaris-generaal tot het besluit dat verzoekers vrees omwille van desertie uit de Mukhabaraat ongeloofwaardig is.

2.5.4. De Raad merkt op dat de verklaringen van verzoeker over de beëindiging van zijn tewerkstelling inderdaad eerder vaag zijn, maar deze kunnen bezwaarlijk als kennelijk ongeloofwaardig worden bestempeld.

2.5.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.6. In zijn middel baseert verzoeker zich op de emoties die aan zijn vertrek voorafgingen om de onduidelijkheid van zijn verklaringen omtrent de wijze, waarop hij de Mukhabaraat destijds had verlaten, te rechtvaardigen. Hij benadrukt echter dat zijn profiel als ex-medewerker van de inlichtingendienst, die overigens niet in vraag wordt gesteld, zijn situatie bij een terugkeer naar zijn herkomstregio zal bemoeilijken.

2.5.7. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij naar aanleiding van het door verzoeker in zijn middel geschetste probleem bij een terugkeer naar zijn herkomstregio het volgende: *“Waar verzoeker (...) voorts nog verwijst naar zijn profiel van ex-medewerker van een inlichtingendienst, het geen ook risico's met zich mee zou brengen, stelt verweerder vast dat verzoeker zich wederom beperkt tot blote beweringen, zonder de door hem voorgehouden vrees of het voorgehouden risico in concreto aannemelijk te maken. De loutere verwijzing naar een risicoprofiel volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van op ernstige schade aan te tonen. Verweerder wijst hierbij op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen in Irak niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat verzoeker in zijn verzoekschrift evenmin elementen heeft bijgebracht waardoor een andere beoordeling van zijn voorgehouden problemen zich zou opdringen.”*

2.5.8. De commissaris-generaal moet zijn beslissingen zorgvuldig voorbereiden en steunen op een correcte en volledige feitenvinding. De Raad stelt vast dat verzoeker zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar een risicoprofiel, dat overigens niet ter discussie staat. In de beslissing wordt verzoekers bewering niet weerlegd dat Mukhabaraat-medewerkers het land niet mogen verlaten en dat zij in geval van eenzijdige beëindiging van hun activiteiten blootgesteld kunnen worden aan bepaalde sancties. Zoals hierboven reeds werd gesteld, ontslaan twijfels over bepaalde aspecten van een relaas niet van de opdracht de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. De commissaris-generaal heeft verzuimd om deze elementen aan de hand van objectieve informatie te verifiëren. Dit houdt een miskenning in van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN